DOMSTOLENS DOM
AF 5. OKTOBER 1978 [1]

Institut national d'assurance maladie-invalidité og Union nationale des fédérations mutualistes neutres mod Antonio Viola (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour du travail de Mons)

»Invalidepension«

Sag 26/78

Sammendrag

Social sikring af vandrende arbejdstagere — ydelser — dobbeltydelser — nationale lovgivninger — forbud mod dobbeltydelser — gyldighed — betingelser
(Rådets forordning nr. 3, artikel 11, stk. 2)

1. Begrænsningerne i artikel 11, stk. 2 i forordning nr. 3 kan kun gøres gældende over for de forsikrede med hensyn til de ydelser, der er erhvervet efter forordning nr. 3 og 4.

2. Viser den nationale lovgivning sig at være mindre fordelagtig end ordningen med sammenlægning og forholdsmæssig beregning skal denne sidstnævnte anvendes.

I sag 26/78

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 er indgivet til Domstolen af Cour du travail de Mons for i den sag, der verserer for nævnte ret mellem

INSTITUT NATIONAL D'ASSURANCE MALADIE-INVALIDITÉ, Bruxelles,

UNION NATIONALE DES FÉDÉRATIONS MUTUALISTES NEUTRES, Bruxelles,

og

ANTONIO VIOLA, Havré (Belgien),

1 — Processprog: Fransk.

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 11 i forordning nr. 3 og af artikel 9 i forordning nr. 4 (om social sikring af vandrende arbejdstagere),

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten H. Kutscher, afdelingsformændene M. Sørensen og G. Bosco, dommerne J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, A. O'Keeffe og A. Touffait,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og de indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og skriftvekslingen

Den italienske statsborger Viola arbejdede i Tyskland i en ikke nøjere bestemt periode fra 1930 til 1945 og siden i Belgien. Han blev syg i sidstnævnte land i 1960 og fik fra 1961 tildelt belgisk invalidepension i kraft af belgisk lovgivning alene. Fra den 1. juni 1961 fik Viola også tildelt en forholdsmæssigt beregnet italiensk invalidepension af den italienske socialinstitution, INPS. Denne forholdsmæssigt beregnede ydelse blev opgjort efter bestemmelserne i forordning nr. 3. De tyske myndigheder afslog til gengæld i 1970 at give ham en invalidepension på grundlag af hans tidligere beskæftigelse i Tyskland.

Efter at have fået kendskab til Violas italienske pension har de kompetente belgiske myndigheder, Institut national d'assurance maladie-invalidité (INAMI) og Union national des fédérations mutualistes neutres ud fra belgisk lovgivning, især artikel 70, stk. 2 i loven af 9. august 1963 om tvungen syge- og invalideforsikring påpeget, at der muligvis forelå ubeføjede dobbeltydelser.

Ved dom af 25. juni 1976 har Cour du travail de Mons (arbejds- og socialret) kendt for ret, at Viola ikke kunne sammenlægge de belgiske ydelser for uarbejdsdygtighed med den af de italienske myndigheder udbetalte invalidepension. Imidlertid beordrede denne ret forhandlingerne genoptaget, for at parterne nøjere kunne oplyse, hvilke beløb, de italienske myndigheder havde udbetalt til Viola fra den 1. maj 1969 til den 30. april 1971.

Efter at Cour du travail de Mons havde konstateret, at dommen af 25. juni 1976 ikke fastslog, hvad der skulle forstås ved «invalidepension» efter italiensk ret, og at det var nødvendigt at vide, om forhøjelsen af den italienske pension for forsørgelsesberettiget ægtefælle og den årlige forhøjelse i anledning af julen var en del af invalidepensionen, idet dette spørgsmål nemlig måtte løses for at kunne beregne størrelsen af de italienske ydelser, som den belgiske forsikringsinstitution kunne kræve tilbagebetalt af Viola efter de for de gældende regler om forbud mod dobbeltydelser, har Cour du travail de Mons ved dom af 10. februar 1978 besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

1. Udgør den forhøjelse for en forsørgelsesberettiget ægtefælle, som der var ret til efter gældende italiensk lovgivning mellem 1. maj 1969 og 30. april 1971, en integrerende del af den italienske invalidepension i henseende til anvendelsen af reglerne om sammenlægning i artikel 11 i forordning nr. 3 og artikel 9 i forordning nr. 4?

2. Skal pensionen anses for at omfatte den 13. månedlige betaling, som INPS i henhold til italiensk lovgivning af 4. april 1952 har udbetalt til indstævnede i 1969 og 1970, når det drejer sig om at anvende reglerne om sammenlægning i EØF-forordningerne nr. 3 og 4?

Forelæggelsesdommen er indgået på Domstolens justitskontor den 2. marts 1978.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Sammenfatning af de indlæg, som er indgivet for Domstolen i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for De europæiske Fællesskabers Domstol

A — Indlæg fra INAMI

Under gyldighedsperioden af den italienske lov nr. 903 af 21. juni 1965, hvorefter invalide- og alderdomspensionsberettigede fik en forhøjelse for forsørgelsesberettiget ægtefælle på 10 % af grundpensionen, havde INPS altid over for den belgiske institution anført, at forhøjelsen var en del af selve pensionen. Efter ændringen ved den italienske lov nr. 153 af 30. april 1969 blev forhøjelsen givet med et beløb uafhængigt af grundpensionen, og INPS gør gældende, at forhøjelsen ikke længere er en del af pensionen, men en ydelse som eksempelvis børnetillæg og derfor bør sidestilles med familietilskud i den betydning, der forudsættes i artikel 42, stk. 2 i forordning nr. 3.

Ifølge INAMI ændrer loven af 30. april 1969 kun måden at beregne forhøjelsen på. Loven skulle på ingen måde ændre selve forhøjelsens karakter og gøre det muligt at sidestille den med familietillæg.

Pensionsforhøjelsen for forsørgelsesberettiget ægtefælle er ikke hjemlet i artikel 42 i forordning nr. 3 om familietilskud, hvorfor der ikke af bestemmelsen kan udledes noget, der taler for en sidestillelse under nogen form.

Artikel 3 i den italienske lov nr. 218 af 4. april 1952 bestemmer, at »pensionerne *forhøjes*« med et beløb svarende til en tolvtedel af det årlige beløb, og dette beløb udbetales ved juletid. Det følger af artikel 34, stk. 2 i forordning nr. 4, at den kompetente italienske institution skal give den belgiske institution meddelelse om, hvor stor en italiensk pension, Viola har krav på, og INPS har altid, såvel i Viola's som i andre tilfælde, oplyst INAMI om de årlige pensionsbeløb, der udgør 13 gange det månedlige beløb. Dette er i øvrigt INPS' officielle opfattelse, således som det fremgår af cirkulærer fra dens generaldirektion, da forordning nr. 1408/71 trådte i kraft.

B — Indlæg fra Viola

Viola har ikke anmodet om ydelser fra invalideforsikringen for en skade, der er omfattet eller kan være omfattet af italiensk ret, men for en forsikringsbegivenhed, der indtraf i Belgien, og som giver ham ret til ydelser efter loven af 9. august 1963, uden at nogen anden lovgivning hverken direkte eller indirekte spiller nogen rolle. Den italienske invalidepension udgør ved forsikringsbegivenhedens indtræden modstykket til arbejdstagerens og arbejdsgiverens bidrag. Selv om det antages, at den italienske pension er en erstatning i den i den belgiske lovs artikel 70, stk. 2 forudsatte betydning, ville det være absurd at foregive, at der efter den italienske lovgivning bør gives erstatning for en skade, der er indtruffet i Belgien i 1960, da Viola var ophørt med at arbejde i Italien i 1945.

Viola har anført, at forhøjelsen af pensionen for forsørgelsesberettiget ægtefælle svarer til familietilskud og derfor ikke bør tages i betragtning ved anvendelsen af de belgiske forbud mod dobbeltydelser. Han har herved nærmere anført:

— betingelserne for tildeling af de to ydelser er de samme, og den italienske lov af 30. april 1969 henviser udtrykkeligt til de bestemmelser, som gælder for familietilskud;

— pensionsforhøjelsen er lig med forhøjelsen af familietilskuddene og udbetales lige som disse i 12 månedlige beløb;

— den italienske lov bestemmer, at de samme personer ikke både kan oppebære den forhøjede pension og familietilskud;

— princippet om, at forhøjelsen af pensionen for forsørgelsesberettiget ægtefælle skal ligestilles med familietilskud, som udtrykkeligt hjemlet i den italienske lovgivning, bekræftes indirekte i artikel 1, litra f) og (u, i) i forordning nr. 1408/71;

— forsørgelsespligten er for en vandrende arbejdstager tungere end for en national arbejdstager, og det ville være forkert at berøve ham en ydelse, som delvis ville dække disse yderligere byrder;

— den særlige belgiske ordning for minearbejdere, FNROM, havde først fulgt den italienske INPS' praksis, hvorefter forhøjelsen af pensionen for forsørgelsesberettiget ægtefælle ikke burde tages i betragtning ved nedsættelser i den belgiske pension. Efter en henvendelse fra den belgiske socialminister og efter en henstilling fra det administrative udvalg for vandrende arbejdstagere havde FNROM ændret praksis.

Selv om den 13. månedlige ydelse skulle være en del af pensionen og blive udbetalt samtidig, ændrer det intet derved, at den er en ekstra ydelse, som udbetales på et bestemt tidspunkt af året. Efter belgisk ret er der ingen 13. månedlig pensionsydelse. Dersom man antog, at denne 13. månedlige ydelse på grund af forbudet mod dobbeltydelser skulle fradrages den belgiske pension, ville dette føre til, at en medlemsstat ikke må give ydelser, som ikke findes i en anden medlemsstat.

Viola har sammenfattet sin opfattelse således, at hverken forhøjelsen af pensionen for forsørgelsesberettiget ægtefælle eller den 13. måneds pension har nogen betydning for de forbud mod dobbeltydelser, som en medlemsstats institution kan påberåbe sig under henvisning til artikel 11, stk. 2 i forordning nr. 3.

C — Indlæg fra den belgiske regering

Den belgiske regering har anført, at Tribunal du travail de Charleroi i dom af 20. juni 1972 angående artikel 13, stk. 2 i den kongelige forordning af 28. maj 1958 om et nationalt forbud mod dobbeltydelser i henseende til invalidepension for minearbejdere har statueret, at forhøjelsen ifølge den italienske lov for forsørgelsesberettiget ægtefælle var en integrerende del af invalidepensionen. Den belgiske regering finder, at denne fortolkning også må gælde for de i hovedsagen omtvistede bestemmelser.

Cour du travail de Bruxelles har i dom af 10. januar 1974 statueret, at den 13. måneds ydelse efter den italienske lovgivning ikke var »en gave«, men en bestanddel af den italienske pension, der skulle tages i betragtning ved beregningen af de udenlandske andele ved fællesskabsforordningernes korrekte anvendelse. Også denne dom burde ifølge den belgiske regerings opfattelse tages i betragtning, hvorfor det andet spørgsmål må besvares bekræftende.

D — Indlæg fra Kommissionen

Førend spørgsmålene fra retten i Mons besvares, finder Kommissionen det hensigtsmæssigt at få klargjort, om den belgiske institution var beføjet til at anvende sit nationale forbud mod dobbeltydelser i henhold til artikel 11 i forordning nr. 3. Dette problem er behandlet i Domstolens dom i sag 83/77 (Naselli, Sml. 1978, s. 683), hvor Domstolen kendte for ret, at begrænsninger, der omhandles i artikel 11, stk. 2, kun kan gøres gældende over for de forsikrede, for så vidt angår de ydelser, der er erhvervet ved forordning nr. 3 og 4, og ingen anden bestemmelse i forordning nr. 3 er til hinder for anvendelsen af nationale forbud mod dobbeltydelser med hensyn til de ydelser, der er erhvervet alene i medfør af national lovgivning. Domstolen har til gengæld ikke fremdraget nogen bestemmelse i forordningen, der udtrykkeligt tillader anvendelse af disse nationale forbud mod dobbeltydelser: det tilkommer den nationale ret at bedømme, om artikel 70, stk. 2 i den belgiske lov af 9. august 1963 muliggør en nedsættelse af en belgisk pension på grundlag af ydelser, der er erhvervet efter en anden medlemsstats ordning.

Det fremgår således, at spørgsmålene fra den forelæggende ret ikke skyldes anvendelsen af sammenlægningsreglerne i artikel 11 i forordning nr. 3 og artikel 9 i forordning nr. 4. Spørgsmålene kan således kun besvares, hvis forordning nr. 3 finder anvendelse på den af Domstolen anførte måde, hvorefter den ikke er kompetent »til at bedømme bestemmelser i national ret i forhold til en fællesskabsregel«, men »imidlertid kan forsyne den nationale domsmyndighed med fortolkningsmomenter fra fællesskabsretten, som kan være den til nytte ved vurderingen af de nævnte bestemmelsers virkninger« (sag 63/76, Inzirillo, Sml. 1976, s. 2057).

Efter artikel 1, litra s) i forordning nr. 3 er forhøjelsen for forsørgelsesberettiget ægtefælle omfattet af definitionen af begrebet pension. Efter den omhandlede italienske lovgivning gives denne forhøjelse med et fast beløb siden loven af 30. april 1969, dvs. uafhængigt af forsikringsperiodens varighed og indbetalte bidrag, og er lig med familietilskudsbeløbet, som den italienske institution, INPS, sidestiller den omhandlede forhøjelse med.

Kommissionen har bestridt INPS's indlæg for den nationale ret således:

— ydelsen efter loven af 30. april 1969 har samme formål (udtrykket »forhøjelser af pensionerne« er

blevet bibeholdt) som efter den foregående lov. Det kan derfor næppe anerkendes, at ydelsen nu kan sidestilles med familietilskud, fordi den nu tildeles med et fast beløb.

— loven af 30. april 1969 findes ikke i den del af de italienske regler, som vedrører familietilskuddene, men i delen om invaliditet i almindelighed;

— selv om artikel 42, stk. 2 i forordning nr. 3 henviser til pensionsforhøjelser, må det konstateres, at den sidestilling, der er foretaget med familietilskud, kun angik supplementer til eller forhøjelser af pension- eller børnetilskud; forhøjelserne for forsørgelsesberettiget ægtefælle reguleres stadig af forordningens pensionsbestemmelser, selv om beløbene kan være de samme.

Det fremgår af den italienske lov af 4. april 1952, at det særlige pensionsbeløb i anledning af julen er umiddelbart forbundet med en pension, og den anvendte terminologi (pensionerne forhøjes) tyder på, at der ikke er tale om en ny særskilt ydelse.

Hvad angår anvendelsen af forordning nr. 3 finder Kommissionen derfor, at de ydelser, der i henhold til en medlemsstats lovgivning tildeles den, der er berettiget til en pension for forsørgelsesberettiget ægtefælle og som forhøjelse udbetalt ved juletid, og som hører uadskilleligt sammen med udbetalingen af pensionen, udgør forhøjelser i den betydning, der forudsættes i artikel 1, litra s) i forordning nr. 3, og er en integrerende del af pensionen.

INAMI, repræsenteret af advokat A. Wattier, Mons, Viola, repræsenteret af direktør for den sociale tjeneste »Patronato A.C.L.I.«, D. Rossini, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af sin juridiske konsulent, A. Toledano-Laredo, som befuldmægtiget, har afgivet mundtligt indlæg i retsmødet den 6. juli 1978.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 20. september 1978.

Præmisser

1 Ved dom af 10. februar 1978, indgået til Domstolen den 2. marts 1978, har Cour du travail de Mons i medfør af EØF-traktatens artikel 177 stillet Domstolen to spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 11 i forordning nr. 3 af 25. september 1958 (JO 1958, s. 561) og af artikel 9 i Rådets forordning nr. 4 af 3. december 1958 (JO 1958, s. 597) om vandrende arbejdstageres sociale sikring;

2 spørgsmålene er rejst under en retssag vedrørende den kompetente belgiske institutions beregning af invalidepensionen til sagsøger i hovedsagen, en italiensk statsborger, der har arbejdet i Italien og Belgien;

3 arbejdstageren opfyldte i Belgien alle betingelserne i den nationale lovgivning for at erhverve ret til invalidepension i henhold til den tvungne syge-

og invalideforsikringsordning, uden at det var nødvendigt at medtage forsikringsperioder, der var tilbagelagt i en anden medlemsstat;

4 til gengæld måtte han for at blive ydelsesberettiget i Italien henvise til forordning nr. 3 og ved beregningen af hans ydelse blev de perioder, der var tilbagelagt i de to medlemsstater, sammenlagt, og den italienske ydelse forholdsmæssigt beregnet;

5 efter at den belgiske institution havde fået meddelelse om den forholdsmæssigt beregnede italienske ydelse, påpegede den under henvisning til forbudet mod dobbeltydelser i artikel 70, stk. 2, i den belgiske lov af 9. august 1963 om tvungen syge- og invalideforsikring, at der muligt forelå ubeføjede dobbeltydelser.

6 Efter at sagen var blevet appelleret til Cour du travail de Mons, kendte denne først ved dom af 25. juni 1976 for ret, at sagsøger ikke kunne sammenlægge de belgiske ydelser for uarbejdsdygtighed med den af de italienske myndigheders udbetalte invalidepension, men da den fandt kravet på tilbagebetaling af de før 1. maj 1969 udbetalte ydelser forældet, beordrede den forhandlingerne genoptaget, for at hovedsagens parter nærmere kunne oplyse, hvilke beløb, sagsøgeren havde fået udbetalt af den italienske kasse fra den 1. maj 1969 til den 30. april 1971;

7 i dommen af 25. juni 1976 var der ikke taget stilling til, om forhøjelserne af pensionen for forsørgelsesberettiget ægtefælle og den særlige, årlige forhøjelse i anledning af julen i henhold til italiensk lovgivning udgjorde en integrerende del af invalidepensionen, hvilket spørgsmål var afgørende for anvendelsen af de belgiske forbud mod dobbeltydelser, og for at løse dette problem har Cour du travail de Mons ved en ny dom af 10. februar 1978, stillet følgende præjudicielle spørgsmål:

1. Udgør den forhøjelse for en forsørgelsesberettiget ægtefælle, som der var ret til efter gældende italiensk lovgivning mellem 1. maj 1969 og 30. april 1971, en integrerende del af den italienske invalidepension i henseende til anvendelsen af reglerne om sammenlægning i artikel 11 i forordning nr. 3 og artikel 9 i forordning nr. 4?

2. Skal pensionen anses for at omfatte den 13. månedlige betaling, som INPS i henhold til italiensk lovgivning af 4. april 1952 har udbetalt til indstævnede i 1969 og 1970, når det drejer sig om at anvende reglerne om sammenlægning i EØF-forordningerne nr. 3 og 4?

8 Ifølge artikel 26 i forordning nr. 3 finder artikel 27 og 28 om alderspension og efterladtepension tilsvarende anvendelse på beregning af ydelser ved invaliditet, såfremt den forsikrede har tilbagelagt perioder i henhold til forskellige lovgivninger, hvoraf mindst én er af type B.

9 Forordningerne om social sikring har som grundlag, ramme og begrænsning traktatens artikler 48 til 51, der skal sikre arbejdskraftens frie bevægelighed;

10 under denne synsvinkel sigter traktatens artikel 51 og artikel 27 i forordning nr. 3 navnlig til det tilfælde, at en medlemsstats lovgivning alene ikke gør arbejdstageren ydelsesberettiget, idet der ikke er tilbagelagt tilstrækkelige forsikringsperioder ifølge denne lovgivning;

11 for at afhjælpe denne mangel bestemmes dog, at har en arbejdstager successivt eller skiftevis været omfattet af to eller flere medlemsstaters lovgivning, skal de efter hver af disse medlemsstaters lovgivning tilbagelagte perioder sammenlægges;

12 er dette tilfældet, finder artikel 27 og 28 i forordning nr. 3 anvendelse på alders- og efterladtepension, dog ikke hvis den med artikel 51 tilsigtede virkning nås alene gennem den nationale lovgivning;

13 ordningen efter artikel 27 og 28 indebærer således, at disse to bestemmelser finder samtidig anvendelse;

14 ydelserne kan følgelig kun beregnes forholdsmæssigt, dersom det for at erhverve retten har været nødvendigt først at sammenlægge de perioder, der er tilbagelagt under forskellige lovgivninger, idet sammenlægning dog ikke må ske, hvis den medfører en formindskelse af de ydelser, den pågældende er berettiget til i henhold til en enkelt medlemsstats lovgivning;

15 De samme hensyn nødvendiggør, at de samme regler må anvendes, når spørgsmålet om en analog anvendelse af artikel 27 og 28 på invalidepensioner opstår.

16 Som Domstolen allerede har kendt for ret i dom af 14. marts 1978 i sag 83/77 (Naselli, Sml. 1978, s. 683), kan de begrænsninger, der omhandles i forordningens artikel 11, stk. 2 kun gøres gældende over for de forsikrede for så vidt angår de ydelser, der er erhvervet ved anvendelse af forordning nr. 3 og 4;

17 en gennemgang af de andre bestemmelser i forordning nr. 3 viser til gengæld, at ingen af disse er til hinder for, at nationale forbud mod dobbeltydelser finder anvendelse på ydelser, der er erhvervet alene i henhold til national lovgivning;

18 i et tilfælde som det her foreliggende, hvor den forsikrede er berettiget til pension ifølge den nationale lovgivning alene, kan de nationale forbud mod dobbeltydelser følgelig gøres gældende mod ham;

19 ved anvendelse af nationale regler om forbud mod dobbeltydelser tilkommer det den nationale domsmyndighed, uafhængigt af fællesskabsretten, at bestemme de i de forelagte spørgsmål angivne ydelser efter den nationale ret, der ud fra lovvalgsregler skal finde anvendelse.

20 For at en vandrende arbejdstager ikke skal miste en pension, som han måtte være berettiget til efter national lovgivning alene, har Domstolen dog i Mancuso-dommen (sag 140/73, Sml. 1973, s. 1449) statueret, at reglerne om sammenlægning og forholdsmæssig beregning ikke må anvendes i visse tilfælde;

21 det følger heraf, at hvis den nationale lovgivning, herunder forbudene mod dobbeltydelser, er mindre fordelagtig for den forsikrede end ordningen med sammenlægning og forholdsmæssig beregning, skal denne sidstnævnte anvendes.

Vedrørende sagsomkostningerne

22 De omkostninger, der er afholdt af den belgiske regering og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, der har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres;

23 da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse vedrørende sagsomkostningerne;

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende spørgsmål, som Cour du travail de Mons har forelagt den ved dom af 10. februar 1978, for ret:

1. **Ved anvendelse af nationale regler om forbud mod dobbeltydelser tilkommer det den nationale domsmyndighed, uafhængigt af fællesskabsretten, at bestemme forhøjelsen for forsørgelsesberettiget ægtefælle og den 13. månedlige betaling efter den nationale ret, der ud fra lovvalgsregler skal finde anvendelse.**

2. **Viser den nationale lovgivning sig dog at være mindre fordelagtig end ordningen med sammenlægning og forholdsmæssig beregning, skal denne sidstnævnte anvendes.**

Kutscher Sørensen Bosco

Mertens de Wilmars Pescatore O'Keeffe Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. oktober 1978.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 20. SEPTEMBER 1978 [1]

Høje Ret.

Denne sag er indbragt for Domstolen som en anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour du Travail de Mons.

Antonio Viola, indstævnede i hovedsagen, blev født i april 1908. Så vidt det fremgår af akterne arbejdede han i Italien fra 1930 til 1935, i Tyskland i en kort periode i 1938 og 1939 og i

1 — Oversat fra engelsk.